

Ontologiska ordlösheter

Jag var helt tom,
genomskinlig

Allt som sas materialiserades
i grammatiska objekt
längs händelsekedjan

Jag fyllde muggen med kaffe,
ständigt och alltid,
som utmålad i en olja
av en av de holländska mästarna,
ytan krackelerad,
på tur till restauration
- eller kanske uthängd
på händelsehorisonten
i tanken på mig själv

Barfötter känner av golv,
tipptappar nerför trapphus,
morgonstjärnors vassa ljus insträckt
genom fönster i stela hus,
uppsträckta med hårda axlar;
dagen påtvingad de levande,
med knän halvvägs nerför benen;
armbågar nånstans ute på armarna,
rök ur skorstenar,
allting på väg

De mer fantasifulla
lyfter händerna
framför sina ansikten
i skarpsinnigt mångkunniga rörelser,
betänkande de mekaniska mönstrens
sinnrikhet

- men dessa varelser
når knappast någon högre medvetandeform
innan de bleknar bort,

lämnande vaga spår
i anteckningsböcker och skuldförbindelser,
några alldeles omärkligt förflyktigade,
tystnaden ekande i ontologiska ordlösheter,
bortom språkljud spirande
genom kommande och svunnet

Tänder fanns att peta
på skelett;
ledade mekaniska lekkamrater

Min bror lödde någonting
i en gammal rörradio;
måste var't sent 1950-tal;
drar mig till minnes lukten av lödtenn,
den gråa rökens slingor
upp mellan våra ansikten
i tunna virvlar,
hunden som sov borta på sängen

Lagårn hade inte brunnit än

Vintern var hård;
en dräng
- hans andedräkt steg som rök -
värmde tändkulemotorn
i en gammal Massey Fergusontraktor
med en blåslampa,
porten till vagnslidret öppen

Det intensivt skärande ljudet
våldtog gårdstunet:

Mössor nerdragna,
handskar på i kylan,
dagen fräsch och farlig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingvar Loco Nordin med Poeter.se id #114094 innehar upphovsrätten